

Золоті кораблі

Василь Горбатюк

Андрійко вийшов на дорогу, що спиналась на пагорб і там обривалась, наче ховалася в небі. Села вже не було видно, тільки верхівка височенної тополі, що росла коло хати дядька Дмитра Зайчука, стриміла над пагорбом.

Андрійко спустився в долину і зупинився.

Було тихо-тихо, аж у вухах дзвеніло. А потім від того дзвону мовби одірвався один малесенький дзвіночок і полетів, полетів угору, до самого сонця. Жайворонок! О-ондечки він, крильцями тріпотить... А з пшениці й собі — сір-р!.. Ніби у свисток засюрчало. Цвіркун...

Андрійко побачив, що поле за містком уже скошене. По стерні простяглися широкі смуги з приплюснутими до землі віхтями соломи, ті смуги перебігали на другий пагорб, туди, звідки долинав приглушений гуркіт.

Значить, скиртували там. Цими смугами, де ще вчора або й сьогодні вранці стояли вряд полишені комбайнами копиці соломи, пройшлися з волокушами трактори і потягли ті копиці до скирти. Мабуть, зараз на скирті, розмахуючи вилами, наче веслом, працює Андрійків тато, по груди потопаючи у м'якій соломі.

Андрійко заспішив. Сонце вже не так пекло, як удень, із сліпучо-білого стало жовто-рожевим, хилилось до небокраю. Хлопець хотів устигнути вдосталь надивитися, як трактори, гудучи, мов джмелі, волочать кучугури соломи, як меткі сині "Беларусі" залізними клешнями хапають ворохи з нагорнутих солом'яних гір і подають на скирту. А на скирті — тато. Мов на великому золотому кораблі. Пливе по морю стерні.

От би й собі на той корабель!.. Хоч би встигнути!

Андрійко наддав ходу, поле враз поширшало, і він побачив скирти.

Їх було три. Три великі золоті кораблі! Два плвли під високим небом у далечінь, а коло третього здіймалися круті хвилі соломи, метушилися трактори, на ньому ще тільки готувалися у далеку путь скиртувальники. І десь поміж них — тато.

Гей, зачекайте, заждіть! Юнгу візьміть із собою!..

Зблизька трактори вже не гуділи — ревли і диркали на різні лади. Солом'яні хвилі оточили хлопця. Аж з-під сонця вглядались у нього скиртоправи — чий це хлопець прийшов?

З гарячого закуреного "Беларуса" важко скочив на землю дядько Дмитро Зайчук. Підминаючи ріденькі острівці настовбурченої стерні, підійшов до Андрійка. У великих замашених руках він тримав алюмінієвий бідончик з прим'ятим боком.

— Водички холодненької принести не хочеш?

Андрійко саме вгледів поміж скиртувальників тата. Із соломи, що сягала йому аж до грудей, він усміхався Андрійкові. Як добрий капітан своєму юнзі!..

— Не хочу, — відмахнувся Андрійко від Зайчука.

Дядькова рука з бідончиком опустилася.

— Ну, як не хочеш, то що ж...

Гей, заждіть, юнгу зачекайте!..

Але ж між кораблем і юнгою стояв дядько Дмитро...

Велика краплина поту викотилася з-під його змокрилого, скуйовдженого чуба, полишаючи за собою мокрий слід на запиле йому чолі. Переніссям сповзла вона в куточок правого ока, і дядько Дмитро часто-часто закліпав ним.

— Криничка ж недалеко тут...— провів він кінчиком язика по зашерхлій нижній губі і через силу проковтнув слину.

Андрійко спохватився, вихопив бідончик з його рук.

— Я знаю ту криничку, дядю. Білою називається...

— Білою, Білою, еге ж...

Холодного, важкого бідончика Андрійко подав дядькові; трактор, не підводячи голови. І подався поміж купами соломи за крайню, вже вивершену скирту.

Трактори один за одним почали притихати. Андрійко здогадався, що трактористи зійшлися до дядька Дмитра пити воду. Мабуть, і тато вже спустився вниз. Закінчивши роботу, напився з бідончика і, витираючи сподом сорочки губи, шукає очима Андрійка.

Проте хлопець не виглянув з-за скирти. Стояв під нею і висмикував довгі золотисті соломинки. Висмикував і кидав собі під ноги. Було прикро, що таки не встиг, що не візьме його тато на золотий корабель.

Та ось за скиртою зашаруділа солома, хтось наблизився до Андрійка.

— А ти чого сюди сховався? — почувся голос дядька Дмитра.

— Я... так... Від сонця...

— Ну-у, на всіх води приніс, а сам утік. Ходімо до гурту.

— Не хо-о...— відвів Андрійко свого ліктя від дядькової руки.

— Ходімо, батько кличе. Йому на скирту води подаси.

— Не піду-у...

Андрійко незчувся, як раптово злетів угору. Щосили задригав ногами, але земля десь зникла. Великі руки дядька Дмитра міцно обхопили його за поперек.

І тут Андрійко побачив тата. Він стояв на краю скирти, виглядаючи сина. Як з борту великого золотого корабля.

Джерело: Горбатюк В. І. Золоті кораблі: Оповідання. — К.: Веселка, 1986.